

ΙΟΥΛΙΑ.

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΕΙΣ ΠΕΖΟΝ ΛΟΓΟΝ.

(Τέλος. 13α φυλ. 465.)

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ.

ΟΚΤΩ ΜΗΝΑΣ ΒΡΑΔΥΤΤΕΡΟΝ.

Ἡ αὐτὴ σκηνογραφία.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΚΑΜΠΡ

(μόνος, καθήμενος ἐπὶ ἀνακλίντρου πλησίον τῆς πρὸς δεξιὰ τραπέζης· ἐφημερίδες διεσπαρμέναι περὶ αὐτοῦ· ἀναγινώσκει ἐπιστολήν.)

Παράδοξος ἄνθρωπος!... Ἡ ἀναχώρησις αὕτη πάντοτε ἐφάνη μοι ἡ παραδοξοτέρα τοῦ κόσμου... Μήπως ἡ Καικίλη τὸν ἔκαμε νὰ φύγῃ;... Κατ' ἀρχὰς αὐτὸ ἐσκέφθην... ἀλλὰ δὲν εἰξέυρω πλέον... ἄφου ἐπανῆλθε καὶ εὕρεσκαται πάντοτε ἐδῶ... Ἐφοβήθη τὰς κρείττονας ἀποφάσεις μου... καὶ ἀπεμακρύνθη ἵνα μὴ ᾖ ἐπιπλέον μάρτυς τῶν φρενοτροπιῶν μου... Δυνατόν!... Καὶ ὅμως, καὶ τοῦτο ὑποθέτων, μετὰ κόπου ἤθελον τὸ ἐξηγήσει... Περιπλέον, δὲν ἔπραξε ποτὲ τίποτε ὡς τις ἄλλος.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΚΑΜΠΡ, ΚΑΙΚΙΛΗ.

(Ἡ Καικίλη εἰσέρχεται ἐξ εὐωνύμων· διστάζει παρατηροῦσα τὸν πατέρα τῆς, ἔπειτα στρέφεται πρὸς δεξιὰ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητρός τῆς.)

ΚΑΜΠΡ.

Ποῦ ὑπάγεις, ἀγαπητὴ μου;

ΚΑΙΚΙΛΗ.

Εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητρός μου.

ΚΑΜΠΡ.

Δὲν τὴν εἶδες ἀκόμη σήμερον τὸ πρωτὶ;

ΚΑΙΚΙΛΗ.

Μάλιστα, τὴν εἶδον.

ΚΑΜΠΡ.

Καὶ πῶς ἔχει;

ΚΑΙΚΙΛΗ.

Πάντοτε πάσχει.

ΚΑΜΠΡ.

Εἶναι... τόσο νευρική... Τί θέλεις!... Αἱ πρῶται αὗται τοῦ ἔαρος ἡμέραι ἐπαυξάνουσι πάντοτε τοὺς παλμοὺς καὶ τὰς δυνάμεις τῆς... ἀλλὰ τίποτε δὲν ἔχει εἰς τὴν καρδίαν, χάριτι θεῆς... Ὁ

ἰατρὸς μοὶ τὸ ἔλεγεν ἀκόμη χθές... Καὶ σὺ, μικρὰ, εἶσαι καλά;

ΚΑΙΚΙΛΗ (ξηρῶς.)

Πολὺ καλά, πάτερ μου.

(Ἐξακολουθεῖ προχωροῦσα πρὸς τὸ δωμάτιον.)

ΚΑΜΠΡ (ἰγειρόμενος.)

Ἀναχωρεῖς λοιπὸν χωρὶς νὰ μ' ἀσπασθῇς;

ΚΑΙΚΙΛΗ.

Σὲ ἔβλεπον ἐπηρεαζομένην.

Τῇ παρουσιάζει τὸ μίτωπόν τῆς.

ΚΑΜΠΡ (σοβαρώτατος.)

Μήπως δὲν μ' ἀγαπᾷς, κόρη μου;

ΚΑΙΚΙΛΗ.

Ὦ! πάτερ μου.

ΚΑΜΠΡ.

Ζηλοτυπῶ ὀλίγον τὴν μητέρα σου, ἀγαπητὴ μου μικρά... τὴν ἀγαπᾷς πλεονέκτερον ἐμοῦ, ὁμολόγησον.

ΚΑΙΚΙΛΗ.

Ἀστεῖζεσαι, πάτερ μου.

ΚΑΜΠΡ.

Ὅχι· δὲν ἀστείζομαι... μοὶ φαίνεται τῇ ἀληθείᾳ ἐνίοτε ὅτι ἡ πρὸς ἐμὲ ἀγάπη σου εἶναι ἀσθενής... Τέλος, εἰπέ μοι, εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐμπιστεύεσαι τὰ μυστικά σου εἰς τὴν μητέρα σου... καὶ εἰς ἐμὲ, ποτέ.

ΚΑΙΚΙΛΗ.

Πρῶτον, δὲν ἔχω μυστικά.

ΚΑΜΠΡ.

Εἶναι βέβαιον ὅτι δὲν ἔχεις;... Κάθησον ἐδῶ μίαν στιγμὴν... Κάμε μοι τὴν χάριν ταύτην, κυρία, σὲ παρακαλῶ... (Κάθεται καὶ ἀκουμπᾷ ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.) Ἐδῶ, τώρα, σὲ ἀκούω... εἰπέ μοι τὰ πάντα.

ΚΑΙΚΙΛΗ (γελῶσα.)

Ποῖα πάντα;

ΚΑΜΠΡ.

Αἱ νέαι τῆς ἡλικίας σου ἔχουσι πάντοτε μυστικόν τι... Τί σὲ λέγουσιν οἱ χορευταὶ σου;

ΚΑΙΚΙΛΗ.

Τίποτε σπουδαῖον, σὲ βεβαιῶ.

ΚΑΜΠΡ.

Καὶ ἡ καρδία σου;

ΚΑΙΚΙΛΗ.

Τίποτε ἐπ' ἑσῆς.

ΚΑΜΠΡ.

Σπουδαίως, τέκνον μου, δὲν διανοεῖσαι ποτὲ νὰ ὑπανδρευθῇς;

ΚΑΙΚΙΛΗ.

Ποτέ. Εἶμαι τόσο εὐτυχὴς πλησίον τῆς μητρός μου... καὶ σοῦ.

ΚΑΜΠΡ.

Καὶ ἐμεῦ ἐπ' ἴσης... Πολὺ κολακευτικὸν τοῦτο εἰς ἡμᾶς... Ἀλλὰ τέλος δύναται τις ν' ἀγαπᾷ τὴν μητέρα... καὶ αὐτὸν τὸν πατέρα του... καὶ ὁμῶς νὰ ὑπανδρευθῇ. Τοῦτο βλέπομεν καθ' ἑκάστην.

ΚΑΙΚΙΑΝ.

Ναί· ἀλλὰ διὰ τοῦτο πρέπει ν' ἀγαπᾷ τινὰ πλειότερον ἢ ὅσον ἀγαπᾷ τοὺς γονεῖς του, ἢ τοῦλάχιστον ἐξίσου, καὶ ἐγὼ περιμένω ἀκόμη αὐτὸν τὸν τινά.

ΚΑΜΠΡ.

Ἰδοὺ δικαιολόγησις... καὶ ἐὰν ἤρχετο αὐτὸς ὁ τις... ἢ μᾶλλον ἐὰν ἐπανήρχετο;

ΚΑΙΚΙΑΝ.

Πῶς; ποῖος λοιπόν;

ΚΑΜΠΡ (καθήμενος παρὰ τῇ θυγατρὶ του.)

Ἀγαπητὴ μου μικρά, θέλω σοὶ δεῖξει πλειοτέραν ἐμπιστοσύνην ἢ ὅσην σὺ μοὶ δεικνύεις. Πιστεύω ὅτι ἔχεις πολὺν νοῦν, θάρρος, καὶ, μάλιστα ὅταν θέλῃς, εἰλικρίνειαν... καὶ μέλλω νὰ κάμω ἑκκλησίαν εἰς ὅλα σου ταῦτα τὰ προσόντα· εἰς τὴν εἰλικρινεῖάν σου κατὰ πρῶτον... Ἀρά γε καθ' ὁλοκληρίαν ἠπατήθην ὅταν ἐνόμισα ὅτι παρετήρησα, ἐν κειρῶ τῶν διακοπῶν τοῦ λήξαντος ἔτους, ὅτι ἡσθάνεσο μικράν τινὰ κλίσιν πρὸς τὸν φίλον μου Μάξιμον;

ΚΑΙΚΙΑΝ.

Πρὸς τὸν Κ. Τουρζύ;

ΚΑΜΠΡ.

Πρὸς τὸν Τουρζύ, ναί.

ΚΑΙΚΙΑΝ.

Ἀληθινά.

ΚΑΜΠΡ.

Ἀξιέραστος νέος!... Τώρα θ' ἀποταθῶ εἰς τὸν νοῦν καὶ τὸ θάρρος σου. Εἰπέ μοι, ἀγαπητὴ μου μικρά; ἀφῆκες νὰ ἐννοήσῃ ἢ νὰ μαντεύσῃ καθ' οἶον· δῆποτε τρόπον ὁ Τουρζύ τὰ πρὸς αὐτὸν αἰσθήματά σου;

ΚΑΙΚΙΑΝ.

Ποτέ.

ΚΑΜΠΡ.

Ὀχι... Ἀλλὰ τίποτε διὰ τῆς ὁμιλίας του, διὰ τῶν κινήσεών του, δὲν σοὶ ἔκαμ' ἑκαμὲ ποτε νὰ ὑποθέσῃς ὅτι ὑπωπτεύθῃ τὰ αἰσθήματα ταῦτα;

ΚΑΙΚΙΑΝ.

Ποτὲ τίποτε, πάτερ μου.

ΚΑΜΠΡ.

Εἶσαι βεβαία;

ΚΑΙΚΙΑΝ.

Πολὺ βεβαία. Ἦτο καλὸς καὶ εὐγενὴς εἰς ἐμέ· ἀλλὰ ἐννόουν καλῶς ὅτι μὲ μετεχειρίζετο ὡς παι-

δίον... Δὲν ἀπατᾷται τις εἰς τὰ τοιαῦτα... καὶ μάλιστα διὰ τοῦτο ἐλυπούμην ὀλίγον.

ΚΑΜΠΡ (ἀσπαζόμενος αὐτήν.)

Ἀθῶα μικρά! Σοὶ ἐρωτῶ ταῦτα πάντα, διότι ἡ ἀναχώρησις τοῦ Μαξίμου εἰς Αἴγυπτον τὸ παρελθὸν ἔτος, τοσοῦτον αἰφνιδία ὑπῆρξεν, ὥστε πάντοτε ἐζήτησα τὸν ἀληθινὸν λόγον αὐτῆς· καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀναχώρησις αὕτη εἶχεν ἀκριβῶς συμπέσει μετὰ τὴν ἐριστικὴν ἐπάνοδόν σου ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὑπέθεσε ὅτι ἴσως ὁ Τουρζύ ἀπεμακρύνθη ἐνεκὲν ἀδροφροσύνης.

ΚΑΙΚΙΑΝ.

Ὀχι· εἶναι ὅλως ἀδύνατον, πάτερ μου.

ΚΑΜΠΡ.

Τόσον καλλίτερον... Τότε δυνάμεθα ν' ἀφήσωμεν αὐτὸν νὰ ἐπανέλθῃ;

ΚΑΙΚΙΑΝ (ἡρέμα.)

Ἐπανέρχεται;

ΚΑΜΠΡ.

Εὐρίσκεται εἰς Παρισίους... Ἰδοὺ ἡ ἐπιστολὴ του... Μετ' οὐ πολὺ θὰ τὸν ἴδωμεν, καὶ διὰ τοῦτο ἠθέλησα νὰ κάμω μετὰ σοῦ τὴν μικρὰν αὐτὴν ἐξήγησιν... Τώρα, ἀγαπητόν μου τέκνον, ἀφιεροῦμαι εἰς τὴν φρόνησίν σου... δὲν ἀποθαρρύνω τὸ ὄνειρόν σου· σοὶ ὁμολογῶ μάλιστα ὅτι ἤθελον θαυμάσει τὸ κατ' ἐμὲ νὰ ἴδω τοῦτο πραγματούμενον· διότι δὲν γνωρίζω χρηστότερον ἄνθρωπον τοῦ Τουρζύ. Ἐκτὸς τούτου ἡ ἡλικία, τὸ ὄνομα, ἡ θέσις του, τὰ πάντα ἀρμόζουσιν εἰς ἐμὲ θαυμασίως... Ἀλλὰ τέλος δὲν δυνάμεθα νὰ τὸν ἀρπάσωμεν... εἴμεθα ὑπερήφανοι ἄλλως τε καὶ δὲν θέλομεν νὰ προσφερθῶμεν... κατὰ συνέπειαν.

ΚΑΙΚΙΑΝ.

Θεέ μου! σὰς εὐχαριστῶ, πάτερ μου· ἀλλ' ἀπασαι αἱ προφυλάξεις αὗται εἰσὶν ἀνωφελεῖς τώρα. Ἀπὸ τοῦ ὁνείρου αὐτοῦ, ὡς τὸ ὀνομάζετε, ἀπηλλάγην πρὸ καιροῦ, καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν θέλω ἐμπέσει πλέον εἰς αὐτό.

ΚΑΜΠΡ.

Τί παιδίον!... Ποτὲ δὲν εἶναι τις βέβαιος περὶ τῶν πραγμάτων αὐτῶν.

ΚΑΙΚΙΑΝ.

Πάτερ μου, θὰ σοὶ εἶπω πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Ἡ μήτηρ μου μὲ προέτρεψε νὰ παραιτηθῶ αἰσθήματος ἄνευ ἐλπίδος, ἄνευ μέλλοντος, καὶ διὰ τοιούτων μάλιστα λόγων, ὥστε καὶ μωρὰ καὶ ἀναξιοπρεπὴς θὰ ἦμην ἂν ἐπέμενον.

ΚΑΜΠΡ (ἁπλῶς.)

Ἡ μήτηρ σου; Καὶ πῶς;

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Ίδού... τὴν ἐσπέραν ἐκείνην καθ' ἣν εἶχετε τὴν καλωσύνην νὰ μὲ μετακαλέσετε διευθυνομένην εἰς τὸ μοναστήριον, συνωμίλουν μετὰ τῆς μητρός μου, καὶ κατὰ τύχην ἔπεσεν ὁ λόγος εἰς τὸν Κ. Τουρζό. Ὁμολόγησα εἰς τὴν μητέρα μου ὅ,τι καὶ εἰς ὑμᾶς καὶ τότε αὕτη μοὶ εἶπε...

ΚΑΜΠΡ (μᾶλλον σοβαρῶς.)

Τί σοὶ εἶπε;...

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Ἀλλά... εἰξεύρετε, πάτερ μου...

ΚΑΜΠΡ.

Καὶ τί σοὶ εἶπε;...

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Ὅτι ὁ Κ. Τουρζό δὲν ἦτον ἐλεύθερος.

ΚΑΜΠΡ.

Πῶς; δὲν ἦτο ἐλεύθερος;

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Ὅτι εἶχε συμπάθειάν τινα... δὲν εἰξεύρω... εἰς τὴν ἐποίαν ἡ ζωὴ του ἦτο διὰ παντὸς δεσμευμένη.

ΚΑΜΠΡ (μετὰ τινα σιωπὴν, διὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης.)

Ἡ μήτηρ σου... ἡ μήτηρ σου σοὶ εἶπεν αὐτό;...

ΚΑΙΚΙΑΗ (ἄκπληκτος.)

Μήπως εἶχεν ἄδικον;

ΚΑΜΠΡ.

Ὅχι... ὄχι... Τὴν ἐσπέραν καθ' ἣν ἐπανῆλθες;

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Ναί.

ΚΑΜΠΡ (ἐγειρόμενος ἀξαίφνης, μετὰ τινα νέαν παῦσιν.)

Ἡ μήτηρ σου εἶναι εἰς τὸ δωμάτιόν της;

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Ναί.

ΚΑΜΠΡ.

Ἰπαγε, κόρη μου, ὕπαγε... θὰ ἐπανίδωμεν ἀλλήλους εἰς τὸν κῆπον... ἀπελθε.

ΚΑΙΚΙΑΗ.

Ναί, πάτερ μου.

(Τὴν παρατηρεῖ μετ' ἡθους ἀνησύχου.)

ΚΑΜΠΡ (προστακτικῶς.)

Ἰπαγε!

Ἡ Καικίλη ἐξέρχεται.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΚΑΜΠΡ, ἔπειτα ΙΟΥΛΙΑ.

(Ὁ Κάμπρ μένει πρὸς στιγμὴν ἀκίνητος, ἔχων τὸ βλέμμα προσηλωμένον. Ἐπειτα διευθύνεται αἰφνιδίως μετ' ἡθους τρομαροῦ καὶ ἀποφασιστικοῦ πρὸς τὸ δωμάτιον τῆς συζύγου του. — Ἄμα φθάντος πρὸ τῆς θύρας, παρουσιάζεται ἡ Ἰουλία.)

ΚΑΜΠΡ (ἀναγκαιζὼν ἐαυτὸν.)

Ἄ! ἤρχομένην εἰς τὸ δωμάτιόν σου.

ΙΟΥΛΙΑ.

Εὐχαριστῶ. Σὺ ἐκράτησες τὴν Καικίλην, νομίζω.

ΚΑΜΠΡ.

Ναί, εἶχομεν συνομιλίαν ἀμφοτέρω.

ΙΟΥΛΙΑ.

Εἶναι εἰς τὸν κῆπον;

(Προχωρεῖ ἐν βῆμα πρὸς τὸ βάθος.)

ΚΑΜΠΡ.

Ναί! ἀλλὰ ἐπεθύμουν νὰ σοὶ εἰπῶ ὀλίγας λέξεις... Δὲν μοὶ κάμεις τὴν χάριν νὰ λάβῃς τὸ ἐργόχειρόν σου;

ΙΟΥΛΙΑ.

Πολὺ εὐχαρίστως.

(Τὸν παρατηρεῖ μετ' ἀορίστου αἰσθήματος φρίκης, λαμβάνει ἐργόχειρον καντήματος καὶ ἔρχεται ἐργαζομένη.)

ΚΑΜΠΡ

(μετὰ τινα παῦσιν, λαλῶν βραδέως καὶ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τὸ πρόσωπον τῆς Ἰουλίας.)

Ίδου θλιβερά ἐπιστολὴ ἣν πρὸ ὀλίγου ἔλαβον.

ΙΟΥΛΙΑ ὑψώνουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς.

Ἐπιστολὴν;

ΚΑΜΠΡ.

Ἐξ Αἰγύπτου... ἐκ τοῦ ἐν Καίρῳ προξενείου τῆς Γαλλίας.

ΙΟΥΛΙΑ (ὠχρίῳσα.)

Ἄ!

ΚΑΜΠΡ.

Πρόκειται δυστυχῶς περὶ φίλου. Προμαντεύεις τί ἔχω νὰ σοὶ ἀναγγείλω... (Ἡ Ἰουλία τὸν παρατηρεῖ.) Ὁ Τουρζό!

ΙΟΥΛΙΑ

(ἐγειρομένη ἀποτόμως, τὸ βλέμμα προσηλωμένον ἔχουσα ἐπὶ τὸ βλέμμα τοῦ συζύγου της.)

Ἀπέθανεν;

(Ὁ ΚΑΜΠΡ ἀποκρίνεται διὰ σημείου τῆς κεφαλῆς.)

ΙΟΥΛΙΑ (κάθηται ψιθυρίζουσα.)

Θεέ μου! (Ἐξακολουθεῖ μηχανικῶς τὸ ἐργόχειρόν της καὶ ἐπαναλαμβάνει χωρὶς ν' ἀνοψώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς.) Πῶς ἐφονεύθη;

ΚΑΜΠΡ.

Ὅχι δὲν ἐφονεύθη!

ΙΟΥΛΙΑ.

Ἄ! ἐνόμιζον ὅτι μὲ εἶχες εἰπεῖ...

ΚΑΜΠΡ.

Οἱ κόποι, οἱ πυρετοὶ τὸν κατέβαλον.

ΙΟΥΛΙΑ (μετὰ στιγμιαίαν σιωπὴν.)

Ἡ μήτηρ του θὰ ᾔναι πολλὰ δυστυχής.

ΚΑΜΠΡ.

Δὲν εἶναι μόνη.

ΙΟΥΛΙΑ.

Όχι . . . αναμφισβόλως.

ΚΑΜΠΡ.

Καὶ ἡμεῖς αὐτοί . . . δὲν ἤξεύρω τῇ ἀληθείᾳ πῶς
ν' ἀναγγείλω τὴν εἶδῃσιν ταύτην εἰς τὴν Καικίλην.

ΙΟΥΛΙΑ.

Εἰς τὴν Καικίλην ;

ΚΑΜΠΡ.

Ναί . . . Ποτὲ ἄρά γε δὲν παρατήρησες τὴν κλίσιν
τῆς πρὸς τὸν Τουρζύ ;

ΙΟΥΛΙΑ.

Όχι.

ΚΑΜΠΡ.

Ἄ ! ἀγαπητή μου ! (ἡ Ιουλία κάμνει χειρονομίαν ἀδρι-
στον.) Ἐνθυμήσου καλὰ.

(Ἐγείρεται ἀποτόμως.)

ΙΟΥΛΙΑ.

Περὶ τίνος ;

ΚΑΜΠΡ.

Πῶς ! ἡ Καικίλη αὐτὴ, τῆς ὁποίας προσεπάθουν
πρὸ μικροῦ νὰ μάθω τὰ αἰσθήματα, μοι ἔλεγεν ὅτι
σοι εἶχεν ἐμπιστευθῇ τὸ μυστικὸν τοῦτο, τὸ παρ-
ελθὸν ἔτος, τὴν αὐτὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἀνεχώρησεν ὁ
Τουρζύ. Μοι ἔλεγεν ἐκεῖ, πρὸ τινων στιγμῶν
Δὲν ἐψεύδετο, πιστεύω ;

ΙΟΥΛΙΑ (μετὰ γέλωτος νευρικοῦ.)

Ἄ ! Θεέ μου ! . . . Τότε, ἐγὼ ψεύδομαι, τί θέλετε !
Ναὶ τῶρα ἐνθυμοῦμαι Ἀλλὰ μοι εἶχε λαλήσει
περὶ τοῦτου τόσον ἐπιπολαίως !

ΚΑΜΠΡ.

Τόσον ἐπιπολαίως ; . . . Τοῦτο δὲν μοι τὸ εἶπεν
οὕτως . . . ἡ συνομιλία σας ὡς μὲ βεβαιοῖ ὑπῆρξε
σπουδαιοτάτη. Προσέθετο μάλιστα, ὅτι τὴν εἶχες
ἀποτρέψει τοῦ νὰ ἀφοσιωθῇ εἰς αἶσθημα ὕπερ κατὰ
σέ, δὲν εἶχεν οὐδεμίαν ἐλπίδα, οὐδὲ μέλλον . .

ΙΟΥΛΙΑ.

Δυνατὸν, ναί.

ΚΑΜΠΡ.

Μήπως πάσχης πλείοτερον σήμερον ; Εἶσαι πολὺ
ὠχρά.

ΙΟΥΛΙΑ.

Ναί, πάσχω πολὺ.

ΚΑΜΠΡ.

Τὴν καρδίαν ;

ΙΟΥΛΙΑ (ρίπτουσα εἰς αὐτὸν βλέμμα ταχύ.)

Ναί, πάντοτε.

ΚΑΜΠΡ.

Καὶ διὰ τί δὲν ἤθελες νὰ ὑπανδρεύσῃς τὴν κόρην
σου μετὰ τοῦ Τουρζύ ;

ΙΟΥΛΙΑ.

Διότι ἐνόμιζον ὅτι δὲν ἦτο κατάλληλος εἰς αὐτήν.

ΚΑΜΠΡ.

Καὶ διὰ τί ;

ΙΟΥΛΙΑ.

Διότι δὲν τὸ ἐνόμιζα.

ΚΑΜΠΡ (καθήμενος πλησίον αὐτῆς.)

Ἡ Καικίλη μοι εἶπε λόγον σπουδαῖον τὸν ὅποιον
τῇ ἔδωκες. Ὑπνίττεσο τὴν ἰδιαιτέραν θέσιν τοῦ
Τουρζύ, δεσμόν τινα ὅστις ἐδέσμευε τὸν βίον του . .
Ἀλλὰ, τὸ κατ' ἐμὲ, δὲν ἐγνώριζον οὐδένα δεσμόν .
Ἦσο λοιπὸν ὡς πρὸς τοῦτο πλεόν ἐμοῦ ἀξία τῆς ἐμ-
πιστοσύνης του ; . . τί λοιπὸν εἰζευρες ;

ΙΟΥΛΙΑ.

Τίποτε . . . Εἶπον ὅ,τι μοι ἤρχετο κατὰ νοῦν τὴν
στιγμὴν ἐκείνην.

ΚΑΜΠΡ.

Ἄ ! δὲν ἦτο εἰμὴ πρόφασις . . Ἀλλ' ὡς πρὸς τοῦτο
ἐννοῶ ὀλιγώτερον παρὰ ποτέ . . Τί λοιπὸν σοὶ ἀπή-
ρεσκεν εἰς τὸν νέον αὐτόν ; Δὲν εἶχε καλὸν ἐξωτερι-
κόν . . Εἶναι . . Πλούσιος καὶ ἔχει ὠραῖον ὄνομα . .
Ἐκτὸς τούτου, ἔχει σπάνια προτερήματα . . ψυχὴν
ἱπποτικὴν . . τιμὴν καὶ χρηστότητα . . κάλλιστος
καὶ ἀσφαλέστατος φίλος . . δὲν εἶναι ἀληθής ;

ΙΟΥΛΙΑ.

Σὲ παρακαλῶ, Μαυρίκιε, μὴ μὲ στενοχωρῇς πλει-
ότερον ! . . Βλέπεις πόσον πάσχω.

ΚΑΜΠΡ (ἐγείρομενος μετὰ βίας.)

Ἔστω ! ἀλλ' ἀπὸ σοῦ ἐξήρτηται νὰ τελειώσῃς
ταῦτα πάντα διὰ μιᾶς λέξεως . . Εἰπέ μοι μόνον,
διότι τοῦτο εἶναι ὀλίγον τι παράδοξον, διὰ τί ἀπέ-
τρεψες μετὰ τασαύτης δυνάμεως τὴν κόρην σου ἀπὸ
τοῦ γάμου τούτου ;

ΙΟΥΛΙΑ.

Τὴν ἀπέτρεψα ἀπὸ τοῦ γάμου αὐτοῦ . . ὡς θὰ
τὴν ἀπέτρεπα καὶ ἀπὸ παντὸς ἄλλου.

ΚΑΜΠΡ.

Ἀλλὰ καὶ πάλιν σ' ἐρωτῶ διὰ τί ;

ΙΟΥΛΙΑ

(ρίπτουσα τὸ ἐργόχειρόν της μετ' ἀποφάσεως καὶ ἐν ἀπελπισίᾳ.)
Θέλεις νὰ τὸ μάθῃς ;

ΚΑΜΠΡ.

Σὲ παρακαλῶ.

ΙΟΥΛΙΑ (μετὰ σφοδρότητος.)

Διότι θὰ ἐπροτίμων νὰ ἐνταφιάσω τὴν κόρην μου
διὰ τῶν χειρῶν μου . . νέαν οὖσαν, πλήρη πίστεως
καὶ ὀνείρων, πρὶν νὰ τὴν καταδικάσω εἰς τὴν εἰμαρ-
μένην ἥτις τὴν ἀναμένει ! . . Περιπλέον . . μὴ φο-
βοῦ τίποτε . . ὑπάρχει τι ὕπερ λαλεῖ εἰς αὐτὴν μετὰ
πλείονος δυνάμεως καὶ εὐφραδείας ἢ ὅσην ἐγὼ ἔχω .
τὸ παράδειγμα ἡμῶν . . τὸ θέαμα τοῦ βίου ἀμφο-
τέρων ἡμῶν, τῆς ἐνώσεως, τῆς οἰκειότητος ἡμῶν . .

τῆς εὐτυχίας μου!.. Ναί, ἐὰν αὐτὸς εἶναι ὁ γάμος, ὅς τις προσφέρεται εἰς τὰς θυγατέρας ἡμῶν, καὶ ὁ κόσμος, αἱμοὶ! δὲν γνωρίζει ἄλλους, προτιμῶ ἀπειράκις διὰ τὴν θυγατέρα μου, ὡς ἤθελον προτιμήσει καὶ δι' ἐμὲ αὐτὴν, τὴν αἰώνιον μοναξίαν... τὸ μοναστήριον... τὸν θάνατον!

(Ἐγείρεται.)

ΚΑΜΠΡ.

Ἄ! σὺ ἡ ὁποία λαλεῖς τόσον διὰ τὰ δεινὰ σου, ἐὰν θέλῃς νὰ μὴ πάθῃ τὰ αὐτὰ ἡ θυγάτηρ σου, συμβούλευσον αὐτὴν νὰ ᾔναι χρηστὴ γυνή... Ὑπάρχουσι δεινὰ, τὰ ὁποία αἱ ἐντιμοὶ γυναῖκες δὲν γνωρίζουσιν!

ΙΟΥΛΙΑ (ἐξαπτομένη ἐτι πλέον.)

Ἄ! παντοδύναμε Θεέ! ἀλλ' ἐγὼ σοὶ λέγω ὅτι ὅσον πλέον θὰ ᾔναι χρηστοτέρα γυνή, ἡ ταλαίπωρος, τόσον πλὴν θὰ ὑποφέρῃ!.. Ἄ! αἱ ἄλλαι δὲν ὑποφέρουσιν, ἔσο βέβαιος!.. Ἀλλ' ἡ κόρη μου, ποία θὰ ᾔτο ἡ τύχη τῆς; Θέλω σοὶ τὴν εἰπεῖ!.. διότι τὴν γνωρίζω!.. Ἀφοῦ ἀγαπηθῇ ὡς ἐρωμένη ἐφήμερος, ἔπειτα θ' ἀποξενωθῇ διὰ παντὸς τῆς καρδίας, τοῦ ἐρωτος τοῦ συζύγου τῆς, πασῶν τῶν ἀγνῶν ἡδονῶν τὰς ὁποίας εἶχεν ὀνειρευθῇ... ἔπειτα θὰ προδοθῇ καὶ θὰ δυσφημισθῇ ὑπὸ τὰ ὄμματά τῆς... θὰ διέλθῃ ἐπὶ πολὺ γενναίως τὰς ἐορτάς τοῦ κόσμου, μειδιῶσα διὰ τῶν χειλέων, τὴν δὲ καρδίαν ἔχουσα δακρύων πλήρη... πιστὴ καὶ ἀγνή μεθ' ὅλα ταῦτα... ἐλπίζουσα πάντοτε, ἄλλως τε... διασκεδάζουσα τὸ κατὰ δύναμιν τὰς μελαγχολικὰς ιδέας τῆς... μέχρι τῆς τρομερᾶς καὶ ἀναπορεύκτου ἐκείνης ἡμέρας... καθ' ἣν μὴδὲν πλέον ἐλπίζουσα... θέλει καταπέσει ἐξηντλημένη, καλοῦσα εἰς βοήθειαν τὸν σύζυγόν τῆς... ὅστις θὰ ᾔναι εἰς τὰς ἐρωμένους τοῦ... τὰ τέκνα εἰς τὴν ἐξορίαν... καλοῦσα τὸν Θεὸν ὅς τις δὲν θ' ἀποκριθῇ!.. καὶ τότε... τότε... ἐν στιγμῇ ἀπογνώσεως, ἐκπλήξεως... ἡ αἰσχύνῃ, πρὸς ἐπισφράγισιν πάντων!... καὶ τέλος... τέλος, ὤφιστε Θεέ!... ὦρα τις φρικτὴ ὡς ἡ παροῦσα... καθ' ἣν καταβαλλομένη ὑπὸ τὴν τύψιν τῆς συνειδήσεως... δὲν θὰ ἔχῃ πλέον, ἵνα σωθῇ, ἄλλο καταφύγιον εἰμὴ νὰ προσέλθῃ εἰς τὸν σύζυγόν τῆς... καὶ νὰ φωνάξῃ: Φόνευσόν με, σὲ ἡπάτησα!

ΚΑΜΠΡ.

Ψεύδεσαι!... δὲν ἤθελες τολμήσῃς... ἤθελες φοβηθῇ πολὺ διὰ τὸν συνένοχόν σου!

ΙΟΥΛΙΑ.

Ἄ!... ἀπέθανε!

ΚΑΜΠΡ.

Πιστεύεις; (Θίπει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Τουρζό. — Ταυτοχρόνως ἡ τοῦ βάρους θύρα ἀνοίγεται καὶ ἀναγγέλλουσιν:) Ὁ Κύριος Τουρζό.

ΙΟΥΛΙΑ

(εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς ἀπελπισίας, δράττουσα τὴν χεῖρα τοῦ συζύγου τῆς).

Ἄ! σὲ ἱκετεύω... σὲ καθικετεύω... εἰς τὸ ὄνομα τοῦ εὐσπλάγχχνου Θεοῦ... τῆς θυγατρὸς μας... Ἄ!

(Καταλαμβάνεται ὑπὸ δυσπνοιᾶς, τίθησι τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς καρδίας καὶ καταπίπτει ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ, ἡ δὲ κεφαλὴ τῆς κλίνει ἐπὶ τῆς τραπέζης).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Οἱ αὐτοί, ΤΟΥΡΖΥ (εἰσέρχεται, καί, παρατηρῶν τὴν Ιουλίαν ἐκτάδην καὶ ἀκίνητον, τρέχει πρὸς αὐτήν).

ΚΑΜΠΡ (διὰ φωνῆς βροντώδους).

Εἰξεύρεις... ὅτι θὰ σὲ φονεύσω.

ΤΟΥΡΖΥ

(Ὡς τις κλίνει πρὸς τὴν Ιουλίαν, ἀνεγειρόμενος μετὰ λύπης).

Εἰξεύρεις... ὅτι ἀπέθανεν!

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

ὑπὸ ΔΙΚ.

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

Ἰδοὺ τὰ ὀνόματα τῶν ἐφημερίδων ἔσσι ἐκδίδονται τὸ ἐνεστὼς ἔτος ἐν Ἑλλάδι· δὲν εἶναι δὲ ἀπίθκον νὰ παρελείφθησαν καὶ τινες δι' ἄγνοίαν.

Ἐν Ἀθήναις.

Αἰὼν, Ἀνατολὴ, Ἀλήθεια, Παλιγγενεσία, Αὐγὴ, Μέριμνα, Ἐθνοφύλαξ, Φοιτητὴς, Μέλλον, Φῶς, Ἐθνικὸν Πνεῦμα, Ἐκλεκτικὴ, Ἐφημερίς τῆς Κυβερνήσεως, Ἀθηναί, Προμηθεὺς, Δικαιοσύνη, Συζήτησις, Πρωῖνός Κήρυξ, Ἐφημερίς τῶν Παίδων, Ἠχώ τῆς Ἑλλάδος, Πνύξ, Πλάστιγξ, Ἐθνικὴ Ἀσπίς, Φήμη, Ἐφημερίς τῶν Φιλομαθῶν, Ἐθνικὴ Σημαία, Κρήτη, Τετράστιλος, Ψαλίδω, Κώνωπες, Λόγος, Νόμος, Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς, Χρόνος, Ἀνθοδέσμη, Λύχνος, Γαῖδαρος, Μικρὸς Γαῖδαρος, Grèce, Indépendance, Courrier d'Athènes (41).

Περιοδικὰ δὲ συγγράμματα τὰ ἐξῆς· Πανδώρα, Εὐαγγελικὸς Κήρυξ, Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη, Ἰλισσὸς, Ἀσκληπιὸς, Ἀρχαιολογικὴ ἐφημερίς (6).

Ἐν Πάτραις.

Γερμανὸς, Φοῖνιξ, Μίνως, Δῆμος, Ἀχαΐα, Σκοπὸς, Φορολογούμενος, Πρόδος, Πατρίς (9).

Ἐν Σύρῳ.

Πατρίς, Ἑρμοῦπολις, τὰ Νέα, ὁ Ἐπόπτης, Ἑρατῶ, Ἀστὴρ (6).